

[Heinesen]

uddannelse eller arbejde til de unge med virkning fra 1. januar 1984. Vi tror, der er et flertal for en ungdomsgaranti i folketinget, og vi mener, at dette flertal må vise sig i en positiv beslutning allerede i dette folketingsår.

Regeringens spareforslag er både i deres omfang og i deres ensidige indhold ødelæggende for forståelsen for en tilbageholdende indkomstudvikling. Det gælder især nedskæringerne af arbejdsløsheds- og sygedagpenge. Dels rammer nedskæringerne økonomisk svage grupper, dels vil de ofte nedsætte den enkeltes levestandard i et uholdbart omfang. En fuldtidsledig på maksimumssatsen vil således få et direkte tab på 12.900 kr. på årsbasis. Det samme gælder for en typisk efterlønsmodtager, og her virker nedskæringen ganske særlig urimeligt. En efterlønsmodtager er jo en slags førtidspensionist, som har opgivet sit arbejde, og som er gået på efterløn i tillid til, at denne efterløn har en bestemt størrelse, som nu forsørls kraftigt beskåret. Den, der bliver syg, rammes ikke alene af de generelle nedskæringer af dagpengeniveauet, men tillige af en karensgang og oven i det en receptafgift. Det er altså socialt helt skævt, og det er også en provokation.

Samtidig betyder indførelsen af en karensgang en afskaffelse af de overenskomstmæssige ordninger, der muliggør fravær på et barns første sygedag, og det rammer lavtlønnede kvindelige arbejdere med børn særlig hårdt. Nedskæringen af sygedagpengeniveauet betyder endvidere en yderligere udbygning af forskellene i vilkårene under sygdom henholdsvis for tjenestemænd og funktionærer og for timelønnede arbejdere. Den første gruppe får fuld løn under sygdom og barsel, mens arbejderne i gennemsnit kun får to tredjedele dækning efter regeringens forslag.

Socialdemokratiet vedstår naturligvis fuldt ud sine egne forslag om at undgå utilsigtet anvendelse af dagpengesystemet; vi afviser heller ikke at drøfte enkeltheder i tilknytning hertil, men vi afviser klart regeringens forslag til nedskæringer på dagpengeområdet.

Det er også med nogen forundring, vi i socialdemokratiet ser den konfrontationspolitik, som regeringen lægger op til på boligområdet. Her er linjen jo også meget klar. Det almennyttige byggeri skal begrænses til fordel for en udvidelse af kvoten for private

andelsboliger. Det betyder kort fortalt, at regeringen vil overføre muligheden for at få en ny bolig fra folk, der alene kan lægge ca. 8.000 kr. på bordet, til folk, som kan skaffe ca. 80.000 kr.

I det eksisterende almennyttige byggeri vil man øge indbetalingerne til Boligselskabernes Landsbyggefond, og herved indfører man en urimelig særskat på lejerne i det ældre almennyttige byggeri. Lejerne bliver yderligere ramt gennem nedskæringer af den individuelle boligstøtte, det, vi også kalder bolig sikring og boligydelse. Vi er ligeledes forundrede over forslaget om at fjerne målrettede eregitilskud og erstatte dem med skattefradrag for vedligeholdelse.

Vi har noteret os andre af regeringens forslag til besparelser, bl. a. på jobskabelse, arbejdstilbud, arbejdsmiljøforanstaltninger på daginstitutionsområdet, voksenundervisning og ungdomsydelse, og selvfølgelig også den meget kraftige nedsættelse af tilskuddene til kommunerne og mange andre forslag, men vi vil afvente en konkretisering fra regeringen af forslagene, før vi kommenterer dem, og vi vil ligeledes – med skepsis – afvente redegørelsen om de unges økonomiske stilling.

Den betydelige skævhed i regeringens spareplan viser sig også ved, at den helt har udeladt besparelser på forsvarsområdet. Vi mener som hidtil, at der bør spares på forsvarsområdet i et omfang, der svarer til besparelserne på de øvrige områder.

Regeringen vil sikkert forstå, at vi har glædet os særligt over to emner på spareplanen, nemlig forslaget om ophævelse af folketingsbeslutning B 33 om afskaffelse af laveste invalidepension og forslaget om indtægtsregulering af folkepensionen. Vi har taget det som et smukt udtryk for, hvor klædeligt det kan være for en opposition at få et regeringsansvar.

Det samme kunne vi naturligvis fristes til at sige om regeringens forslag til en midlertidig beskatning af pensionskasser og forsikringsselskaber m.v. med ca. 4 mia kr. allerede fra 1983, men denne sag er jo noget mere alvorlig, fordi det var alle de borgerlige partiers massive afvisning af en beskatning af disse institutioner med et rimeligt provenu allerede fra 1983, som spillede en væsentlig rolle for den daværende regerings vurdering af de politiske muligheder. Og selv om en sen erkendelse er bedre end ingen osv., er